

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

w sprawie z wniosku P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T.
przy uczestnictwie D. L., J. L. i K. L.

o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 lipca 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 13 stycznia 2021 r., sygn. akt IX Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo

i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie, zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym, bowiem, razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest, przecież, jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca P. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T. wskazała na przesłankę uzasadniającą jej przyjęcie z art. 398⁹ § 1 pkt 4) k.p.c. Wniosek ten nie odniósł skutku. Jak wynika, bowiem, z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, powołanie się przez skarżącego na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej zobowiązuje do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej już przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co, w efekcie, daje podstawy do przyjęcia skargi, jako oczywiście uzasadnionej (por. postanowienia SN: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/0; z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09; z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, nie publ.). Tymczasem skarżąca, w uzasadnieniu tej przesłanki, zaprezentowała rozważania prawne sprowadzające się w istocie do polemiki z oceną materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie oraz ustaleniami stanu faktycznego poczynionymi przed Sądem Okręgowym w O., podczas gdy podstawą oceny wystąpienia przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4) k.p.c., nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (por. postanowienie SN z dnia 28 czerwca 2012 r., II PK 46/12, nie publ.). Skarżąca, tytułem uzasadnienia przesłanki oczywistej zasadności zaprezentowanej Sądowi Najwyższemu skargi kasacyjnej, stwierdziła, że „Sąd II Instancji w sposób niebudzący wątpliwości błędnie uznał, iż w okolicznościach niniejszej sprawy posiadanie wiedzy przez uczestników postępowania co do istnienia infrastruktury przesyłowej przed dniem jej zakupu,

uzyskanie koncesji na wydobycie kruszywa po nabyciu nieruchomości, nie wpływa na możliwości ustalenia odpowiedniego wynagrodzenia za ustanowienia służebności przesyłu w zakresie wliczenia do niego utraconych pożytków. Sąd Okręgowy w O. ponadto wskazał, iż zgodnie z orzecznictwem sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego, przy ustalaniu odpowiedniego wynagrodzenia, należy uwzględniać utracone przez właścicieli nieruchomości pożytki. Uznanie stanowiska przedsiębiorstwa przesyłowego prowadziłoby do powstania po stronie właścicieli nieruchomości szkody majątkowej, co w ocenie Sądu II instancji jest niedopuszczalne". W konkluzjach skarżąca Spółka stwierdziła, że „wiedza uczestników o infrastrukturze przesyłowej podczas nabywania nieruchomości oraz uzyskanie koncesji na wydobycie kruszyw po posadowieniu nieruchomości, winien być uwzględniony przy ustaleniu należnego wynagrodzenia, zgodnie z art. 305² § 1 i § 2 k.c., to jest powodować, iż wynagrodzenie to winno być ustalone bez uwzględnienia utraconych pożytków z nieruchomości".

Mając okoliczności wyszczególnione powyżej na względzie wskazać należy, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4) k.p.c. wchodzi w rachubę wówczas, kiedy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo w sytuacji, kiedy podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne w sposób niewątpliwy. Nadto, zważywszy na konstrukcję skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, nie są dopuszczalne zarzuty dotyczące oceny dowodów, przy czym Sąd Najwyższy związany jest również ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji zaprezentowany w skardze kasacyjnej wywód prawny, na okoliczność wykazania przesłanki oczywiście zasadności, nie może sprowadzać się do polemiki z ustaleniami stanu faktycznego poczynionymi przed sądem II instancji. Niedopuszczalne jest zatem formułowanie argumentów na rzecz oczywistości skargi kasacyjnej przez wyrażenie dezaprobaty dla ocen mających charakter ustaleń w konkretnym stanie faktycznym.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, sformułowane przez skarżącą Spółkę, która tytułem wzmocnienia swojego przekazu przywołała ponadto dwa postanowienia Sądu Najwyższego (a właściwie cytaty z uzasadnień tych orzeczeń dowolnie wydobyte z ich treści), wbrew zakazowi konfrontowania przez Sąd Najwyższy oceny dowodów oraz związania ustalonymi w sprawie faktami nie prowadzi do wniosku o oczywistej zasadności skargi. W konsekwencji rozważań w przedmiocie oceny wykazania przez P. spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w T. przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4) k.p.c. brak jest podstaw do stwierdzenia, że w niniejszej sprawie przesłanka ta została przez skarżącą w sposób właściwy wykazana. Sąd Najwyższy nie dopatrył się również okoliczności, które determinowałyby nieważność postępowania, a którą to przesłankę Sąd ten bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw